

Arrest

nr. 193 681 van 13 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2017.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X loco advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Ikeja Lagos en behorende tot de Yoruba etnie. U bent christen.

Op 8/11/2011 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ). Op 21/11/2012 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw asielrelaas – waarin u aanhaalde dat u gerekruteerd werd om in het noorden van Nigeria te gaan voetballen, maar u onderdook toen u hoorde dat u naar Maiduguri moest gaan, waarna u gezocht werd – was immers dermate vaag en onwaarschijnlijk, dat het niet

geloofwaardig geacht werd. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RVV), maar deze nam op 17/5/2013 een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (arrest N° X). U keerde niet terug naar uw land van herkomst.

Op 29/6/2017 werd u in Gent door de lokale politie gearresteerd, omdat u illegaal in het land verbleef en een dag later werd u opgesloten in het gesloten centrum voor illegalen te Brugge. Op 6 juli 2017 werd u geïnterviewd in het gesloten centrum Caricole te Steenokkerzeel door onder andere een medewerker van de Nigeriaanse ambassade en een medewerker van de CID. U bevestigde uw identiteit en gaf aan dat u – nadat uw eerste asielaanvraag definitief afgewezen werd – van plan was om terug te keren naar Nigeria, maar men u overtuigde om bij een Gentse voetbalploeg te spelen. U startte geen procedures om verblijfsrecht te krijgen. Op 28/8/2017 werd een nationaliteitsbewijs opgesteld door de Nigeriaanse ambassade te België. Er werd een repatriëring naar Nigeria gepland op 1 september 2017, maar deze werd geannuleerd omdat u zich verzette. Op 27/9/2017 om 11.36 uur, minder dan 48 uur voor de voorziene repatriëring (dd. 29/9/2017 om 10.35 uur) diende u in het gesloten centrum voor illegalen te Brugge een **tweede asielaanvraag** in bij de DVZ. U gaf aan dat de redenen van uw eerdere asielaanvragen nog steeds dezelfde zijn, namelijk dat u vervolging vreest door de familie van Ibrahim (een bevriend voetballer die net als u uit de handen van de voetbalmakelaar die u naar Maiduguri wou brengen ontsnapte, maar die werd gedood) en door de Nigeriaanse overheid die uw identiteitskaart vond. U gaf verder aan dat uw broer reeds dood gefolterd werd in de gevangenis en u trachtte zijn overlijdensakte op te vragen, wat niet lukte. U legde een kopie van een beëdigde verklaring van de broer van uw vader (dd.24/6/2013) neer en enkele foto's van uzelf als voetballer bij FC Sint Kruis Winkel.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvragen hebt uiteengezet. In dit verband dient te worden benadrukt dat in het kader van uw **eerste asielaanvraag** door het CGVS op 21/11/2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd gegeven. Uw asielrelaas – waarin u aanhaalde dat u gerekruteerd werd om in het noorden van Nigeria te gaan voetballen, maar u onderdook toen u hoorde dat u naar Maiduguri moest gaan, waarna u gezocht werd – was immers dermate vaag en onwaarschijnlijk, dat het niet geloofwaardig geacht werd. U ging tegen deze in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RVV), maar deze nam op 17/5/2013 een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (arrest N° X).

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u laattijdig een tweede asielaanvraag indiende.

Op 17/5/2013 nam de RVV een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van uw eerste asielaanvraag. U ging tegen deze beslissing niet in beroep. U werd op 29/6/2017 in Gent door de lokale politie gearresteerd, omdat u illegaal in het land verbleef en een dag later werd u opgesloten in het gesloten centrum voor illegalen te Brugge. Op 6 juli 2017 werd u geïnterviewd in het gesloten centrum Caricole te

Steenokkerzeel door onder andere een medewerker van de Nigeriaanse ambassade en een medewerker van de CID. **U bevestigde uw identiteit en gaf aan dat u – nadat uw eerste asielaanvraag definitief afgewezen werd – van plan was om terug te keren naar Nigeria**, maar men u overtuigde om bij een Gentse voetbalploeg te spelen. U startte geen procedures om verblijfsrecht te krijgen. Op 28/8/2017 werd een nationaliteitsbewijs opgesteld door de Nigeriaanse ambassade te België. Er werd een repatriëring naar Nigeria gepland op 1 september 2017, maar deze werd geannuleerd omdat u zich verzette. Op 27/9/2017 om 11.36 uur, minder dan 48 uur voor de voorziene repatriëring (dd. 29/9/2017 om 10.35 uur) diende u in het gesloten centrum voor illegalen te Brugge een tweede asielaanvraag in bij de DVZ (zie administratief dossier). De door u neergelegde verklaring van de broer van uw vader, die u als nieuw element naar voren brengt in onderhavige tweede asielaanvraag, werd reeds opgesteld in juni 2013. U verklaard ehet ereder nog niet te hebben voorgelegd omdat u niet beschikte over juridisch advies, en u een te grote vrees koesterde (zie 'Written declaration plural application', punt 1.3). Uw verklaring ter verschoning van het feit dat u erg lang wachtte om uw tweede asielaanvraag in te dienen, hoewel u klaarblijkelijk reeds over de door u neergelegde brief beschikte - namelijk dat het u ontbeerde aan juridisch advies - is niet ernstig te noemen, immers: u doorliep reeds de asielprocedure volledig in het kader van uw eerste asielaanvraag, en u verblijft reeds sinds 29/6/2017 in een gesloten centrum met het doel op uw repatriëring naar Nigeria. Dat u dit gegeven zijnde, danig lang talmde met het indienen van uw tweede asielaanvraag, tot minder dan 48u voorafgaand aan de geplande repatriëring, hoewel u reeds beschikte over het document dat u als nieuw element naar voren brengt, is dan ook geenszins ernstig te noemen en doet fundamenteel afbreuk aan de ernst van de door u voorgehouden vrees om naar Nigeria terug te keren.

In het kader van uw **tweede asielaanvraag** herhaalde u dat de redenen van uw eerdere asielaanvragen nog steeds dezelfde zijn, namelijk dat u vervolging vreest door de familie van Ibrahim (een bevriend voetballer die net als u uit de handen van de voetbalmakelaar die u naar Maiduguri wou brengen ontsnapte, maar die werd gedood) en door de Nigeriaanse overheid die uw identiteitskaart vond. Verder gaf u aan dat uw broer reeds dood gefolterd werd in de gevangenis en u trachtte zijn overlijdensakte op te vragen, wat niet lukte. U legde een kopie van een beëdigde verklaring van de broer van uw vader (dd.24/6/2013) neer en enkele foto's van uzelf als voetballer bij FC Sint Kruis Winkel (zie schriftelijke verklaring meervoudige asielaanvraag dd.27/9/2017 en administratief dossier). Het dient opgemerkt dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag reeds aanhaalde vervolging door de overheid en de familie van Ibrahim te vrezen, omdat u en Ibrahim uit de handen van een voetbalmakelaar (die waarschijnlijk ronselaar voor Boko Haram was) ontsnapte en Ibrahim niet veel later gedood werd. Er dient te worden herhaald dat in het kader van uw eerste asielaanvraag door het CGVS op 21/11/2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd gegeven. Uw asielrelaas – waarin u aanhaalde dat u gerekruteerd werd om in het noorden van Nigeria te gaan voetballen, maar u onderdook toen u hoorde dat u naar Maiduguri moest gaan, waarna u gezocht werd – was immers dermate vaag en onwaarschijnlijk, dat het niet geloofwaardig geacht werd. U ging tegen deze in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RVV), maar deze nam op 17/5/2013 een bevestigende beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (arrest N° X).

Betreffende de dood van uw broer in de gevangenis, dient te worden vastgesteld dat dit louter een blote bewering betreft, daar u geen bewijs neerlegt dat hij daadwerkelijk overleden zou zijn. Waarom uw broer in de gevangenis beland zou zijn, laat staan dat hij in de gevangenis overleed, maakt u op geen moment aannemelijk. In de beëdigde verklaring (dd.24/6/2013) gaf de broer van uw vader eveneens vaag aan dat uw broer in januari 2013 overleed in gevangenschap. Betreffende de beëdigde verklaring (dd.24/6/2013) dient te worden opgemerkt dat de man die de verklaring aflegde (T.(...) J.(...)) in zijn beëdigde verklaring meermaals expliciet aangeeft dat u zijn zoon bent. Er dient te worden vastgesteld dat u eerder verklaarde dat uw vader overleed in december 2010. Verder geeft T.(...) J.(...) in zijn verklaring aan dat u hem onmiddellijk belde toen u vernam dat u naar Maiduguri moest en hij u adviseerde om weg te vluchten en u hem later opbelde om te zeggen dat u uw zak met uw identiteitskaart vergeten was (zie administratief dossier). Tijdens uw interview met het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag maakte u echter nooit melding van T.(...) J.(...), de broer van uw vader, laat staan dat u vermeldde dat u hem contacteerde en hij u adviseerde te vluchten. Toen u in het kader van uw eerste asielaanvraag gevraagd werd of u contact had met mensen in Nigeria gaf u aan enkel uw coach P.(...) A.(...)te hebben (zie administratief dossier). De brief van uw oom kan verder bezwaarlijk als een objectieve bron worden beschouwd omwille van de nauwe band. Bijgevolg kunnen ernstige vragen gesteld worden bij de waarachtigheid van door u neergelegde kopie van de beëdigde verklaring. Bovendien betreft het een gemakkelijk door knip en plakwerk te fabriceren faxkopie, waar derhalve geen bewijswaarde aan kan worden gehecht.

De door u neergelegde foto's van uzelf als voetballer bij FC Sint Kruis Winkel tonen hoogstens aan dat u voetbal speelde, maar zijn verder niet relevant voor uw asielaanvraag.

Voor wat de veiligheidssituatie in uw land van oorsprong, Nigeria, betreft kan het volgende worden opgemerkt.

Er kan opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt, en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt ('COI Focus Nigeria: Veiligheidssituatie in verband met Boko Haram' dd. 12 april 2016), duidelijk blijkt dat het conflict met Boko Haram geografisch beperkt is en zich hoofdzakelijk afspeelt in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Niettegenstaande Boko Haram nog steeds een reële bedreiging blijft vormen, blijkt ook dat de organisatie terrein heeft verloren in Nigeria. Hoewel Boko Haram de overige regio's van Nigeria blijft bedreigen, werd de rest van Nigeria tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noordoosten van het land, en meer bepaald in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staat Lagos te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in de staat Lagos actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staat Lagos aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat voor wat betreft de door u ingezette verblijfsprocedures waarvoor de DVZ wel verantwoordelijk is kan gesteld worden dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond. Er is geen probleem van non-refoulement, de betrokkene heeft in geen enkele procedure een probleem van 3 EVRM aangehaald. Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken

dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing geen schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift in een eerste middel een schending aan van “ art. . 57/6/2 Vw. en van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van het vertrouwensbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht.”

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van “ART. 48/4, § 1 en §2 a en b VAN DE VREEMDELINGENWET EN ART. 3 EVRM. Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van het non-refoulementbeginsel.”

2.2. Huidig beroep werd ingesteld tegen de beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 29 september 2017 in toepassing van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker zijn tweede en huidige asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk dat hij vervolging vreest door de familie van I. en de Nigeriaanse overheid die zijn identiteitskaart vond.

Op 21 november 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, gezien geen geloof kon gehecht worden aan de ingeroepen vluchtmotieven. Bij arrest van 17 mei 2013, nr. X werd inzake verzoekers eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt:

“2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

Zo zijn verzoekers verklaringen onaannemelijk vaag.

De Raad acht het opmerkelijk dat verzoeker niet weet wat de achternaam van Mr. A. is (zie het gehoorverslag van 25 september 2012, p. 11), met welke clubs in het noorden van Nigeria hij contacten had (zie p. 12), voor welke andere spelers hij in het verleden een club vond (zie p. 11), noch hoe I. met Mr. A. in contact kwam (zie p. 12), maar toch met deze man -waarover hij het weze herhaald, amper iets wist- vergezelde naar Abuja, temeer gezien verzoeker zelf verklaarde dat hij door zijn vriend I. werd ingelicht over Mr. A. tijdens een telefoongesprek ongeveer een week voordien (zie p. 11) en verzoeker zich de vraag had moeten stellen of het wel normaal was dat een voetbalagent hem en zijn vriend meenamen naar Abuja, zonder hem zelfs maar gesproken te hebben en zonder gezien te hebben of hij inderdaad kan voetballen (zie p. 11).

Het blijkt dat verzoeker verder geheel onwetend was over de naam van het hotel in Abuja (zie p. 8), de naam van de voorzitter van de voetbalclub (zie p. 8), de naam van de club waarvan de man voorzitter was (zie p. 11), de naam van de club in Barcelona waarvoor hij zou gaan spelen (zie p. 11).

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige en nauwkeurige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, *quod non in casu*.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat de voorzitter van de voetbalclub connecties had met "Court of appeal club" in Ajuba en een jeugdacademie en ervan uit ging dat ze voor Barcelona FC zouden spelen, gezien hij wist dat deze ploeg een heel goede jeugdopleiding heeft, wat volgens hem algemeen bekend is, stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot het post-factum aanvullen van zijn verklaringen, in een poging om de hiaten in zijn relaas te minimaliseren.

Verzoeker verklaart echter niet waarom hij deze informatie niet opgegeven heeft toen hem hiernaar gevraagd werd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal, terwijl op hem de verplichting rustte om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure en dit reeds van bij het eerste verhoor (RvS 10 oktober 2006, nr. X).

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift nog aan dat Mr. A. gewag gemaakt had van de mogelijkheid om voor Barcelona te spelen, maar dat hij niet de kans had om verdere vragen te stellen gezien de daaropvolgende gebeurtenissen, dat I. en Mr. A. elkaar kenden, dat Mr. A. vertrouwen had in I. en dat deze laatste dan ook geen reden had om te liegen over verzoekers voetbalkunde, dat het in Nigeria normaal is "dat men op een gegeven moment het nest verlaat", dat hij zich veilig voelde in Nigeria, dat hij zijn vriend I. vertrouwde, dat hij met een groep voetballers de reis ondernam en dat ze aldaar "try-outs" zouden doen.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen en het uiten van blote beweringen en loutere vermoedens. Zodoende blijft hij echter in gebreke bovenstaande vaststellingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Voorgaande vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

Verzoekers verklaringen zijn eveneens op verschillende punten onaannemelijk.

Zo is het naar het oordeel van de Raad niet aannemelijk dat verzoeker zijn tas met daarin de benodigdheden voor twee weken verblijf en zijn identiteitskaart (zie het verhoorverslag van 25 september 2012) -en niet zijn clubkaart zoals in het verzoekschrift (zie p. 8) beweerd wordt-, achterliet in het huis dat hij stiekem verliet omdat hij gevaar vermoedde, doch wel het geld meenam dat hij van de voorzitter gekregen had, temeer gezien verzoeker verklaarde dat hij en I., niet hals over kop zijn weggelopen, maar integendeel eerst nog het gesprek met Mr. A. besproken hebben met de andere spelers en vervolgens gewacht hebben op een geschikt moment om onopgemerkt te verdwijnen (zie het verhoorverslag, p. 8).

De uitleg in zijn verzoekschrift dat het geld in zijn broekzak zat, maar dat zijn voetbalclubkaart in zijn tas zat en dat hij logischerwijze zijn tas met gerief voor twee weken verblijf niet kon meenemen tijdens zijn vlucht, verklaart evenmin waarom verzoeker de kaart niet eenvoudigweg uit zijn tas had kunnen halen en meenemen.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker ook geheel onwetend is over de reden waarom hij gezocht zou worden door de politie.

Zo verklaarde hij dat zijn tas met daarin zijn identiteitskaart, waarschijnlijk het enige is waardoor de politie zijn identiteit achterhaalde, maar hij legt niet uit om welke reden ze vervolgens naar hem op zoek gingen. Verzoeker stelde dat de mensen zich afvragen of hij een terrorist is, maar hij legt niet uit om welke reden ze dit zou denken (zie het verhoorverslag, p. 10).

Verzoeker verklaarde dat hij niet weet wat er verder gebeurde in Abuja, noch weet hij of de overige voetballers uiteindelijk naar Maiduguri gegaan zijn, noch wat er in Maiduguri gebeurde waardoor de politie naar hem op zoek ging (zie het verhoorverslag, p. 10).

Van verzoeker mag nochtans verwacht worden dat hij zich informeert over de feiten die ten grondslag liggen aan zijn voorgehouden vervolging wat hij duidelijk niet heeft gedaan.

Waar het verzoekschrift dienaangaande laat gelden dat verzoeker "uiteraard wil te weten komen wat er toen allemaal precies is gebeurd in Abuja en Maiduguri na zijn vertrek", maar "dat hij er vrede mee zal moeten nemen dat hij waarschijnlijk nooit zal weten wat er precies gebeurd is en hoe zijn vriend I. is gestorven", stelt de Raad ook een gebrek aan interesse vast, temeer gezien verzoeker zelf een krantenartikel voorlegt waarin een opsporingsbericht staat met zijn naam en foto en waarin vermeld

wordt dat hij een lid is van Boko Haram en dat hij gezocht wordt in verband met aanslagen en moorden in Maiduguri.

De Raad vindt het evenmin aannemelijk dat verzoeker nadat hij uit Abuja wegluchtte niet meteen naar de politie is gegaan om het gebeurde aan te geven.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat zijn eerste reactie na de gebeurtenissen in Abuja evenwel niet was om meteen naar de politie te gaan "omdat ook hier een risico op corruptie bestaat en schendingen van mensenrechten schering en inslag zijn in Nigeria, en dat men bij de politie dan ook niet noodzakelijk veilig is", omdat "de mensenrechten in Nigeria niet goed zijn beschermd en dat de politie zeker geen garantie is op veiligheid" en omdat verzoeker na de gebeurtenissen in Abuja "gewoon zo snel mogelijk weer naar huis" wilde en later de kans niet meer had om naar de politie in Lagos te gaan.

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal (zie p. 10) een andere uitleg gaf, namelijk dat hij het hele voorval niet begreep, dat die man niets met hem te maken had en dat hij omwille van het geld dat hij ontvangen had, niet op het idee kwam naar de politie te gaan. Hierbij maakte hij echter geen melding van "een risico op corruptie" bij de politie, noch van mensenrechtenschendingen aldaar.

Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Wat zich ook tegen de geloofwaardigheid van verzoeker keert is het feit dat in de informatie in het administratief dossier enkel een bericht wordt aangetroffen omtrent een aanslag in Maiduguri op 26 juni 2011 omstreeks half zes 's avonds, -terwijl verzoeker pas om 27 juni in Abuja aankwam-, maar dat niets kon worden gevonden over aanslagen in Maiduguri in de dagen na verzoekers aankomst in Abuja, dat eventueel zouden kunnen verklaren waarom de politie naar hem op zoek was.

De door verzoeker neergelegde kopie van zijn geboorteakte, van zijn lidmaatschap van de voetbalclub "Mageeco Football Academy" in Lagos, van zijn treinticket Antwerpen-Brussel en van foto's van verzoekers voetbaltroep in Nigeria en die in België, hebben betrekking op zijn identiteit, zijn komst naar Brussel en zijn voetbalhobby, en doen geen afbreuk aan de voorgaande ongeloofwaardigheden.

De Raad hecht geen bewijswaarde aan het door verzoeker voorgelegde fotokopie van een krantenartikel in de Nigeriaanse krant "The Nation" van 26 oktober 2011 gezien een fotokopie door knippen en plakwerk gemakkelijk te vervalsen is (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

Daarbij komt dat (i) verzoeker onaannemelijk onwetend is over de gebeurtenissen die ten grondslag liggen van het opsporingsbericht; (ii) het lettertype in het opsporingsbericht scherper is dan dat van de omringende artikels, terwijl de andere artikels op dezelfde pagina wel eenvormig zijn qua lettertype; (iii) het opsporingsbericht niet vermeldt wanneer de aanslag in Maiduguri plaatsvond, wat niet aannemelijk is gezien de krant dateert van 26 oktober 2011, zijnde ongeveer vier maanden nadat verzoeker onderdook; (iv) het opsporingsbericht niet vermeldt wanneer verzoeker het laatst gezien werd in de buurt van Agege, Lagos state; (v) verzoeker de enige persoon is die genoemd wordt in het opsporingsbericht en dat zijn andere medereizigers, waaronder zijn vriend I., niet vermeld worden; (vi) uit informatie in het administratief dossier blijkt dat het in journalistieke middelen in Nigeria gebruikelijk is om smeergeld in ontvangst te nemen, zodat publicatie van berichten tegen betaling er niet denkbeeldig is.

Volgens het verzoekschrift is de vaststelling omtrent het lettertype van het voorgelegde krantenartikel niet ongewoon, "gezien doorheen de hele krant de scherpheid van lettertypes fluctueert", wat volgens hem is veroorzaakt "door een onevenheid in de persen".

De Raad stelt echter vast dat uit de kopieën van meerdere pagina's van "The Nation", zoals gevoegd bij het verzoekschrift, blijkt dat de scherpheid van de lettertypes steeds eenvormig is per pagina; zo zijn pagina 6 en 9 geheel scherp, terwijl pagina's 7 en 8 onscherp zijn, met uitzondering evenwel van het opsporingsbericht van verzoeker.

De Raad wijst dit stuk als een vervalsing af.

Het proces-verbaal van de "Nigeria Police Force" van 6 oktober 2011, is ook een fotokopie, dus zonder bewijswaarde.

Het bij het verzoekschrift gevoegde -kopie van een- doktersverslag van 14 september 2012 gericht aan de adviserende arts van de mutualiteit, waarin gewag gemaakt wordt van "slaap, concentratieproblemen alsook nachtmerries ten gevolge van traumatisch verleden", is opgesteld door een huisarts die zich enkel kan baseren op verzoekers eigen verklaringen hierover. De oorzaak van deze problemen kan niet

met zekerheid worden vastgesteld, gezien een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij het trauma werd opgelopen.

De Raad merkt tevens op dat verzoeker tijdens het verhoor op 25 september 2012 niet aangaf last te hebben van de gevolgen van deze problemen.

Uit niets blijkt dan ook dat verzoeker niet in staat was om verhoord te worden in het kader van zijn asielprocedure, noch dat de door hem voorgehouden problemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag. Hij maakt geenszins niet aannemelijk dat zijn geestelijke toestand hem ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde ongeloofwaardigheden onverkort blijven.

De e-mail van 13 augustus 2012, de e-mail van 10 november 2012 en de brief van de voetbalclub te Gent waar verzoeker nu bij speelt -waarin gesteld wordt dat de club "geen klagen van zijn ingesteldheid en omgang met medespelers" heeft-, die worden toegevoegd aan het verzoekschrift, vertonen een gesolliciteerd karakter en hebben geen bewijswaarde.

De Raad is van oordeel dat het gebruik van een vals stuk, met name het krantenbericht, de geloofwaardigheid van verzoeker ondermijnt.

Aan het relaas van verzoeker wordt derhalve geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De opmerkingen in het verzoekschrift dat "schendingen van mensenrechten schering en inslag zijn in Nigeria, en dat men bij de politie dan ook niet noodzakelijk veilig is" maken inderdaad niet aannemelijk dat er in het land van herkomst van verzoeker voor burgers sprake is van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend."

Verzoeker diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

Aangezien het desbetreffende arrest niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten, moet dit als vaststaand worden beschouwd.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing

kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag verwijst naar zijn initieel vluchtrelaas en als nieuw element aanbrengt dat zijn broer doodgefolterd werd in de gevangenis. Voorts legt verzoeker een kopie van de beëdigde verklaring van de boer van zijn vader neer en enkele foto's van hemzelf als voetballer bij FC Sint Kruis Winkel.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de elementen aangebracht in de tweede asielaanvraag niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag op grond waarvan werd besloten dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is.

2.6. De Raad stelt vast dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van

de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt, gezien verzoekers verklaringen beperkt blijven tot een verwijzing naar zijn eerder uiteengezette asielmotieven in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag. Ook doen de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk aan de conclusies van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, genomen in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag bij arrest van 17 mei 2013, nr. X.

Het louter verwijzen naar zijn initieel vluchtrelaas in zijn verzoekschrift wijzigt niets aan de vaststelling dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk maakt.

Documenten beschikken over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde verklaring van de broer van zijn vader en foto's werd in de bestreden beslissing dan ook correct het volgende vastgesteld: *"De door u neergelegde verklaring van de broer van uw vader, die u als nieuw element naar voren brengt in onderhavige tweede asielaanvraag, werd reeds opgesteld in juni 2013.. U verklaard ehet ereder nog niet te hebben voorgelegd omdat u niet beschikte over juridisch advies, en u een te grote vrees koesterde (zie 'Written declaration plural application', punt 1.3). Uw verklaring ter verschoning van het feit dat u erg lang wachtte om uw tweede asielaanvraag in te dienen, hoewel u klaarblijkelijk reeds over de door u neergelegde brief beschikte - namelijk dat het u ontbeerde aan juridisch advies - is niet ernstig te noemen, immers: u doorliep reeds de asielprocedure volledig in het kader van uw eerste asielaanvraag, en u verblijft reeds sinds 29/6/2017 in een gesloten centrum met het doel op uw repatriëring naar Nigeria. Dat u dit gegeven zijnde, danig lang talmde met het indienen van uw tweede asielaanvraag, tot minder dan 48u voorafgaand aan de geplande repatriëring, hoewel u reeds beschikte over het document dat u als nieuw element naar voren brengt, is dan ook geenszins ernstig te noemen en doet fundamenteel afbreuk aan de ernst van de door u voorgehouden vrees om naar Nigeria terug te keren."*(...)

Betreffende de dood van uw broer in de gevangenis, dient te worden vastgesteld dat dit louter een blote bewering betreft, daar u geen bewijs neerlegt dat hij daadwerkelijk overleden zou zijn. Waarom uw broer in de gevangenis beland zou zijn, laat staan dat hij in de gevangenis overleed, maakt u op geen moment aannemelijk. In de beëdigde verklaring (dd.24/6/2013) gaf de broer van uw vader eveneens vaag aan dat uw broer in januari 2013 overleed in gevangenschap. Betreffende de beëdigde verklaring (dd.24/6/2013) dient te worden opgemerkt dat de man die de verklaring aflegde (T.(...) J.(...)) in zijn beëdigde verklaring meermaals expliciet aangeeft dat u zijn zoon bent. Er dient te worden vastgesteld dat u eerder verklaarde dat uw vader overleed in december 2010. Verder geeft T.(...) J.(...) in zijn verklaring aan dat u hem onmiddellijk belde toen u vernam dat u naar Maiduguri moest en hij u adviseerde om weg te vluchten en u hem later opbelde om te zeggen dat u uw zak met uw identiteitskaart vergeten was (zie administratief dossier). Tijdens uw interview met het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag maakte u echter nooit melding van T.(...) J.(...), de broer van uw vader, laat staan dat u vermeldde dat u hem contacteerde en hij u adviseerde te vluchten. Toen u in het kader van uw eerste asielaanvraag gevraagd werd of u contact had met mensen in Nigeria gaf u aan enkel uw coach P.(...) A.(...) te hebben (zie administratief dossier). De brief van uw oom kan verder bezwaarlijk als een objectieve bron worden beschouwd omwille van de nauwe band. Bijgevolg kunnen ernstige vragen gesteld worden bij de waarachtigheid van door u neergelegde kopie van de beëdigde verklaring. Bovendien betreft het een gemakkelijk door knip en plakwerk te fabriceren faxkopie, waar derhalve geen bewijswaarde aan kan worden gehecht.

De door u neergelegde foto's van uzelf als voetballer bij FC Sint Kruis Winkel tonen hoogstens aan dat u voetbal speelde, maar zijn verder niet relevant voor uw asielaanvraag. (...)"

De door verzoeker neergelegde documenten werden dan ook wel degelijk onderzocht en dit in het licht van zijn eigen verklaringen. Voor zover verzoeker aangeeft dat de door hem neergelegde documenten niet werden onderzocht en louter werd geoordeeld dat het knip-of plakwerk betreft kan hij dan ook niet worden bijgetreden.

Waar verzoeker erop wijst dat het feit dat er minstens zes jaar tijd verlopen is tussen zijn eerste asielaanvraag en de huidige een nieuw element uitmaakt en hierbij duidt dat hij afkomstig is uit een

regio en land waar de situatie veranderlijk en explosief is, gaat hij voorbij aan de pertinente motivering *“dat [verzoeker] danig lang talmde met het indienen van zijn tweede asielaanvraag, tot minder dan 48 uur voorafgaand aan de geplande repatriëring, hoewel hij reeds beschikte over het document dat hij als nieuw element naar voren brengt, is dan ook geenszins ernstig te noemen en doet fundamenteel afbreuk aan de ernst van de door u voorgehouden vrees om naar Nigeria terug te keren.”* Het louter verwijzen naar het gegeven dat hij afkomstig is uit een regio en land waar de situatie veranderlijk en explosief is volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft desbetreffend in gebreke.

Waar verzoeker erop wijst dat de povere veiligheidssituatie in Nigeria wordt erkend en de verwerende partij zich dienaangaande baseert op een rapport dat is opgesteld anderhalf jaar geleden over een periode van twee jaar geleden en recentere rapporten van Human Rights Watch en Amnesty International spreken van een verslechtering van de veiligheidssituatie doet hij geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing aangaande de veiligheidssituatie in Nigeria.

Aangaande de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd *“dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt, en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt (‘COI Focus Nigeria: Veiligheidssituatie in verband met Boko Haram’ dd. 12 april 2016), duidelijk blijkt dat het conflict met Boko Haram geografisch beperkt is en zich hoofdzakelijk afspeelt in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Niettegenstaande Boko Haram nog steeds een reële bedreiging blijft vormen, blijkt ook dat de organisatie terrein heeft verloren in Nigeria.*

Hoewel Boko Haram de overige regio's van Nigeria blijft bedreigen, werd de rest van Nigeria tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noordoosten van het land, en meer bepaald in de staten Borno, Adamawa en Yobe. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staat Lagos te worden beoordeeld. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in de staat Lagos actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staat Lagos aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekers stelling dat uit de neergelegde rapporten blijkt dat er een verslechtering is van de veiligheidssituatie in Nigeria doet geenszins afbreuk aan de voormelde motivering en informatie. Integendeel blijkt ook uit de door verzoeker aangehaalde informatie duidelijk dat het conflict met Boko Haram zich in het noordoosten van Nigeria situeert. Uit geen enkel van deze rapporten, voor zover ze de algemene veiligheidssituatie in Nigeria en de activiteit van Boko Haram desbetreffend bespreken, blijkt immers dat er actueel voor burgers in de staat Lagos geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. Derhalve blijven voormelde motieven onverminderd gelden.

Voor zover verzoeker deze algemene rapporten inroept ter staving van zijn asielrelaas moet er worden opgemerkt dat dergelijke algemene rapporten omtrent de situatie in Nigeria niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en zoals reeds eerder gesteld blijft verzoeker desbetreffend in gebreke.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd terecht geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor

erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoeker toont niet concreet aan dat aan voormelde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

2.7. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.8. Waar verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat de verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, die niet wordt hersteld door de in het kader van onderhavige asielaanvraag bijgebrachte stukken, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.9. Aldus wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat voor wat betreft de door u ingezette verblijfsprocedures waarvoor de DVZ wel verantwoordelijk is kan gesteld worden dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond. Er is geen probleem van non-refoulement, de betrokkene heeft in geen enkele procedure een probleem van 3 EVRM aangehaald. Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken

dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel."

2.10. De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

C. DIGNEF